

Diskussion eller bøn?

2. søndag i fasten 2012 i Gratiakirken og Løsning lutherske Frikirke. Pastor Leif G. Jensen

Tekster: 1 Mosebog 1,27-31; Jakobsbrevet 5,13-21; Matthæus 15,21-28

Salmer: 696, Alt mit håb satte jeg til Gud (Sl 40,1-2), 150v4-7, 449, 531, 429v1-2, 185

Prædiketekst: Markus 9,14-29

Da de kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskuterede med dem. Hele skaren blev grebet af ærefrygt, straks de fik øje på Jesus, og løb hen for at hilse på ham. Han spurgte dem: "Hvad er det, I diskuterer med dem?" Og en fra skaren svarede ham: "Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke." Da udbrød Jesus: "Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud? Kom herhen med ham!" Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frådede og vred sig. Jesus spurgte hans far: "Hvor længe har han haft det sådan?" Han svarede: "Fra han var barn. Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os." Jesus sagde til ham: "Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror." Straks råbte drengens far: "Jeg tror, hjælp min vantro!" Da Jesus så, at en skare stimlede sammen, truede han ad den urene ånd og sagde til den: "Du stumme og døve ånd, jeg befaler dig: Far ud af ham, og far aldrig mere ind i ham!" Da skreg den og rev og sled i ham og fór ud; og han blev som død, så alle sagde: "Han er død." Men Jesus tog hans hånd og fik ham til at rejse sig op. Da Jesus var kommet inden døre og var alene med sine disciple, spurgte de ham: "Hvorfor kunne vi ikke drive den ud?" Han svarede dem: "Den slags kan kun drives ud ved bøn."

Nåde være jer og fred fra Gud, vor Fader, og fra Jesus Kristus, vor Frelser!

I dag ser vi, hvordan det ville være gået for os, hvis ikke Guds Søn var kommet ned fra det herlige bjerg, og hvordan går os, fordi han er kommet ned til os.

1. Jesus kom ned! Evangelisten Markus fortæller: "**Da de kom ned til disciplene**". De havde været på forklarelsens bjerg, set herligheden og været tæt på, ja midt i den. De havde været sammen med Moses og Elias, som levede i himlens herlighed. - Peter havde foreslået, at de byggede hytter og blev. Men Jesus sagde nej. For han måtte ned. Han skulle ned. Han ville ned. Og han kom ned. Sådan er Guds Søn, Jesus Kristus! Han måtte ned.

2. Ned til den livslange diskussion: *Og da de kom ned til disciplene, så de en stor skare omkring dem og nogle skriftkloge, som diskuterede med dem.* Det er den løbende diskussion, som vi også kender: Diskussionen om velfærd, og hvis skyld det er, hvis nogen lider ondt. Diskussionen om vækst menigheden, og hvis skyld det er, at vi ikke oplever himlen på jord det meste af tiden. Diskussionen om glæde og lykke i familien, og hvis skyld det er, at familielykken brød sammen. Diskussion med strid og uenighed. Men også den efterfølgende tavshed og trykkede stemning.

Hvis ikke Guds Søn var kommet ned fra bjerget, ville disciplene været blevet hængende i diskussion med andre og med hinanden. Og vi ville som hans disciple i dag være overladt til diskussion og placering af opgaver og skyld i forsøget på at hjælpe os selv og hinanden. Vi ville være overladt til uenighed om, hvordan det kan være, at det ikke lykkes ret godt. Men placering af skyld og bebrejdelser er nu en gang ikke nogen god vej ud af uenighed og diskussion, men fører snarere ud i ensomhed og permanent skyld. Da er vi på vej mod sammenbrud. – Er det her for negativt? Eller er det ikke også vores erfaring, når vi i perioder har levet uden Herren, uden hans

hjælp, uden bøn og uden tro, uden rigtigt at observere, at vi ikke bad og ikke hørte hans ord? Da endte det sådan!

3. Derfor kunne det være godt at kende baggrunden for dagens diskussion! *Jesus spurgte dem: "Hvad er det, I diskuterer med dem?"* Og så håber vi, at en af disciplene vil svare. Men de havde ikke noget svar. De var tavse, sådan som vi kan være tavse, når vi har forsøgt at forklare noget og få ret, men kørte fast. Da blev vi tavse. Du mente ellers, at du havde en forklaring, men da den skulle vise sin gyldighed og værdi, faldt det hele til jorden. Du blev tavs. Forklaringen duede ikke. Og du duede ikke. Du duede ikke som kristen, du duede ikke som far, du duede ikke som mor, du duede ikke som præst. Din indsats gjorde ingen forskel, da det virkelig gjaldt. - Sådan havde disciplene det. De kunne ikke hjælpe. Og derfor kunne de ikke sige meget.

4. Men det var der en fra skaren, som svarede, nemlig en far: *"Mester, jeg har bragt min søn til dig; han er besat af en ånd, som gør ham stum. Hvor som helst den overvælder ham, kaster den ham til jorden, og han fråder og skærer tænder og bliver helt stiv. Jeg sagde til dine disciple, at de skulle drive den ud, men det kunne de ikke."* De, som skulle have hjulpet og været problemløbere, havde ikke mere at sige. Men en far forklarede, hvad det handlede om. *"Det handler om min søn!"* Det handlede ikke om uenighed, men om lidelse. Det handlede ikke om at få ret, men om at få hjælp.

Når vi er blevet tavse i familien og i menigheden og i ægteskabet og i venskabet, da hjælper denne far os. Han hjælper os til at fokusere på det, der gjorde så ondt, og som skabte uenighed og frustration og diskussion. Vend tilbage til selve lidelsen i stedet for at dække den til med jeres indbyrdes uenighed og magtesløshed! Det er jo jeres afmagt og uenighed, der er problemet. Problemet er lidelsen! Indse det dog! For der er jo ikke noget som helst håb, hvis vi forlader lidelsen, sygdommen og smerten, og i stedet begynder at diskutere og skyde efter hinanden. – Derfor: Tilbage til lidelsen!

5. Lidelsens årsag var en ond ånds hærgen: Og det var der kun én, som indså: nemlig den far, som bar lidelsen på sit hjerte, og som havde båret den på sit hjerte dag og nat. Hans søns lidelse. Derfor sagde Jesus: *"Kom herhen med ham!"* - *Så bragte de ham hen til Jesus. Men da ånden så ham, rev og sled den straks i drengen, så han faldt om på jorden og lå og frådede og vred sig. Jesus spurgte hans far: "Hvor længe har han haft det sådan?"* Han svarede: *"Fra han var barn. Og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham. Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os."* Jesus fik med sin opfordring fokus bragt tilbage til drengens og faderens lidelse. Det var nødvendigt, hvis de skiftkløge og disciplene skulle standse deres ufatteligt tåbelige diskussion. Ånden sled i drengen. Lidelsen blev tydelig igen. Og Jesus spurgte drengens far, hvor længe det havde stået på. *"Fra han var barn ... og den har mange gange kastet ham både i ild og vand for at gøre det af med ham."* (Må vi så bede om, at de, der diskuterer, afslutter deres diskussion! Må vi så bede os selv om at slutte med at diskutere!) Problemet er jo en ondånds hærgen i verden. Den onde ånd. Djævelen.

Men der også en anden afgørende årsag til lidelsen.

6. Lidelsens anden årsag er vantroens hærgen i vores slægt – dvs. hos os. Når livet bryder sammen, kan vi ikke bare skyde skylden på den onde ånd, dvs. på Djævelen. Det handler også om, hvad der desværre lever i os: Vantro! For Jesus udbrød: *"Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud?"*

Er det ikke også hovedproblemet, når vi diskuterer: At vi mistede tilliden til hinanden. Altså vantro i forhold til hinanden! Hver gang vi diskuterer for at få ret, udspringer det jo af, at vi tror mere på os selv end på den, vi diskuterer med. Vi ophøjer sig selv. Og vi lytter ikke til den anden. - Når vi gør sådan i forhold til familie og menighed, isolerer vi os. Og det er noget møg! Og når vi opfører os

sådan i forhold til Skaberens, går det først rigtigt galt. For da lytter vi ikke til Skriftens ord, som jo er hans ord, og søger heller ikke hjælpen i ydmyg bøn. Vi har lagt Ordet og Bønnen til side og kommer i stedet med indvendinger, indvendinger mod Gud, mod hans ord og mod den menighed, som holder fast ved hans ord.

For Jesus var det vanskeligt at være hos os! Han siger jo: *Hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud?* En kristen, som vandrer med Jesus, kan have det lidt på samme måde! Det kan være endog meget svært at udholde vantroen hos andre, i samfundet, på byggepladsen, i skolen, i naboskabet. Hvor længe skal jeg holde det ud? Og hvordan skal jeg dog klare det? Vi møder sådanne spørgsmål og bønner Salmernes Bog. "Hvor længe endnu, Herre?" Og der fortælles om Lot, at han pintes i Sodoma på grund af sin tro. Også det hjælper os til at få øje på det egentlige problem: Vantroen! Din vantro. Andres vantro. Hør om din vantro. Indse den. Og tænk på, at Jesus kom ned til os i vores vantro for at give os tro!

7. Da er det godt at lytte til denne far, når han nu siger: *Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.* Jesus sagde til ham: *"Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror."* Straks råbte drengens far: *"Jeg tror, hjælp min vantro!"* Vejen ud af lidelsen går via ham, som kom ned fra bjerget og valgte at være hos os i lidelsen. Faderen i evangeliet giver os to bønner med hjem: "Jesus, forbarm dig over os og hjælp os!" Og "Jesus, jeg tror, hjælp min vantro!" Han diskuterer ikke. Han beder. Diskussion bliver til bøn.

8. Det er Jesu, som skaber denne bøn hos ham. Jesus siger jo: "Alt er muligt for den, som tror!" Det siger han også til os. Alt er muligt for den, som tror. Ikke for den, som diskuterer, men for den, som tror. - Betyder det så, at vi får, hvad vi peger på her i livet - hvis bare vi tror på, at vi får det? Betyder det, at vi kan bede om at komme op på forklarelsens bjerg og leve et herligt kristenliv fra i morgen i nogle herlige hytter? Nej, det kan det jo netop ikke betyde. Det betyder derimod, at vi får hjælp nede i dalen! Hjælp til at leve der. Hjælp til at holde det ud og til at fortsætte i håb og tro – og kærlighed! Hjælp til ikke at give op. Hjælp og lindring i smerten og lidelsen. "Alt er muligt for den, der tror" betyder jo ikke, at alt er muligt, hvis vi tror på **det, vi ønsker os**, men hvis vi tror på **ham, som elsker os**, altså på Gud, vores far og frelser. *"Alt er muligt for den, der tror!"*

Da Jesus senere bad i Getsemane, sagde han det også til sin far i bøn: *"Abba, fader, alt er muligt for dig!"* Og han tryglede ham derpå om at redde ham fra lidelsen. Og til sidst bad han: "Men lad ikke mine ønsker bestemme, lad din vilje, dit ønske, din plan blive udført! For du er min far." Alt er muligt for den, der tror, betyder altså, at alt godt er muligt for os, fordi alt er muligt for vores Far i himlen, som vi tror på. Alt. Hans plan med dig er mulig. Og du tager imod den, når du lever med ham i bønnens fællesskab, i troens fællesskab og i det kristne fællesskab. Du tager imod den, når du lytter, beder til ham i lidelsen og synger ham tak for alle hans gaver. Sådan kan vi vandre i smertens land med håb.

9. Evangelien nævner til slut, at disciplene stadig kæmpede med spørgsmålet: "Hvorfor kunne vi ikke?" Og de og vi får svaret: Den slags lykkes kun gennem bøn. Alt er muligt for jeres Far! Det skal I vide. Styrken er ikke overleveret til jer. Magten og æren er Guds. Derfor er det godt at bede til ham. For han forbarmer sig og hjælper os. Det gør han! Lad os blive ved at bede og takke ham! Amen.

